

ΕΡΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος δρισημούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των αρχαιοτάτων.

Άπριά' εικοσιέξη,
κάτι καλό θα φέξη.

Έτος χίλια όκτακόσια κι' έννεήκοντα έπτά,
παπατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' από λεπτά.

Πεντακόσια κι' όγδόνα κι' έπτά,
προσπίσεσ' έδάφη σεπτά.

Αάφνας στρώνοντας κι' έδω τόν Σμολένσκη τραγουδώ.

Παιός έκείνος που λάμπει και πετ ή φτερωτός
κι' άπ' όπισω του τρέχει δοξασμένος στρατός ;
Ό Σμολένσκη ό μάρτυς, τό λαμπρό παλληκάρι,
του λαού τό τραγούδι, του στρατού τό καμάρι,
που περνά και διαβαίνει νικητής πέρα πέρα
και τόν λέν στρατιώται Βασιλγιά και Πατέρα.

Πατρευτός τιμημένος ό Σμολένσκη ακόμα
πολεμει μέρα νύκτα μέσ' στού Ρήγα τό χώμα,
και 'στού γέρου πλατάνου τάθησιμένα κλωνάρια,
που τραγούδησ' έκείνος μιά μεγάλη πατρίδα,
μέ τραγούδια της Νίκης του στρατού παλληκάρια
του Σμολένσκη κρεμυνη τήν χρυσή τήν λεπίδα.

Όπου χνώτο ποζάτου της Αύλης Στρατηγού
έκει πέρα φυγάλα και καρδιά του λαού,
κι' όπου στέκει Σμολένσκη, έκεί νίκη περίσσια,
σιδερένο τό χέρι κι' ή καρδιά λειονταρία,
και πεθαίνει τό κάθε Τουρκομάχο παιδί
μ' ένα γέλιο 'στό στόμα, μ' ένα δάφνης κλαδί.

Τήν γαλάζια σημαία μοναχός τήν άρπάζει
κι' ό Σταυρός τόν θεριεύει κι' ό Σταυρός τόν σκεπάζει,
κι' ένας Ισκιός μέ κλάμμα και μέ βόγγο βαθύ
του Σμολένσκη φουκτόνει τό σπαθί τό σπαθί,
και κτυπά και κτυπιέται και τήν Νίκη σημαίνει
κι' έκδικείται μ' έκείνο μιά τιμή 'ντροπιασμένη.

